

Arrest

nr. 249 726 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. ALENKIN en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2019 werd ingediend door :

S., D. (N° R.N. ...) geboren te Nikolaev / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op (...)1988

+ 2 kinderen:

S., M. (N° R.N. ...) geboren te Ieper / België op (...)2015

S., M. (N° R.N. ...) geboren te Kortrijk / België op (...)2017

Nationaliteit: Oekraïne

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw S. de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu de Belgische ambassade in Kyiv.

In de eerder ingediende aanvraag art. 9bis (juni 2018) werden identiek dezelfde elementen aangehaald als de elementen die ook nu weer aangehaald worden (problemen in het land van herkomst, integratie, artikel 8 EVRM, kinderen in België geboren, schoolgaan kind,...). Deze elementen werden toen ook al niet weerhouden als buitengewone omstandigheden (beslissing van oktober 2018). Mevrouw weet nochtans dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar 3de en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 12.06.2017. Mevrouw verkoos nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw verblijft reeds geruime tijd zonder geldige verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied.

Mevrouw startte 3 asielpcedures op. De problemen in het land van herkomst die werden aangebracht voor de asielinstanties werden ongeloofwaardig bevonden. Er werd helemaal geen nood aan internationale bescherming vastgesteld. Mevrouw haalt in de huidige aanvraag art. 9bis aan dat ze toch nog steeds niet terug kan naar het land van herkomst wegens 'problemen'. Gezien het zo algemeen wordt gesteld, zonder enige vorm van concrete invulling, noch enig begin van bewijs en nieuwe elementen die bijvoorbeeld nog niet konden worden voorgelegd tijdens de asielpcedures, kan een dergelijke oppervlakkige, blote bewering niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook het EHRM stelt dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat betrokkene bij verwijdering naar het land van bestemming effectief zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Aldus komt het steeds aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij toch een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Oekraïne. De echtgenoot van mevrouw, en tevens vader van de kinderen, keerde in 2019 reeds vrijwillig terug naar hun land van herkomst.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, werkaanbieding van kapsalon (...), haar vrijwillige activiteiten voor de Evangelische Christelijke Kerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een

schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Oekraïne uitgesloten is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat alle familieleden in Oekraïne verblijven. De echtgenoot van mevrouw, en vader van de kinderen, verblijft sedert 16.04.2019 in Oekraïne. Haar vader en haar schoonmoeder verblijven eveneens in Oekraïne. Het lijkt dan ook vreemd om in dergelijke context artikel 8 van het EVRM aan te halen. Verzoekster stelt dat zij bij terugkeer de werkaanbieding zal verliezen. Mevrouw mag bij gebrek aan de vereiste toestemming, actueel niet werken in België. Een werkaanbieding verhindert haar niet haar aanvraag, eventueel met de hulp van deze werkgever, vanuit haar herkomstland in te dienen. Een zekere behandelingstermijn is eigen aan elke verblijfsprocedure, of deze nu in België of vanuit het herkomstland wordt opgestart. Nergens blijkt uit de voorgelegde werkaanbieding ook dat de potentiële werkgever enige termijn heeft gesteld waarbinnen de tewerkstelling moet worden aangevat.

Dat de kinderen in België geboren zijn, doet geen situatie ontstaan die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken. De kinderen zijn 2 jaar en 5 jaar oud. Het gaat hier om kinderen die nog zeer jong zijn. Het is niet kennelijk onredelijk om voor kinderen van zulke jonge leeftijd te oordelen dat er bij een wisseling van cultuur geen identiteitsproblemen of aanpassingsproblemen zullen ontstaan, zeker nu niet aangetoond wordt dat er bij de kinderen specifieke individuele omstandigheden of specifieke persoonlijke eigenschappen zijn die ervoor zouden zorgen dat deze kinderen een vorm van ontwikkelingsschade zouden kunnen oplopen als zij, eventueel tijdelijk, met hun ouders in Oekraïne zouden verblijven. Eén van de 2 kinderen volgt in België kleuteronderwijs (het andere kind gaat nog niet naar school). Nergens blijkt dat de oudste zoon een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Oekraïne onmogelijk zou kunnen aansluiten op een school aldaar en dat ook niet blijkt dat dit kind deze taal, zo dit nog nodig zou zijn, niet zou kunnen aanleren of zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Uit een gesprek met de terugkeercoach d.d. 18.12.2018 blijkt bovendien dat de taal die binnen het gezin wordt gesproken het Russisch is en dat het oudste kind 'ook' Nederlands leert. Uit hetzelfde gesprek bleek dat de moeder slechts een beetje Nederlands begreep. Het is dus duidelijk dat de kinderen minstens in de Russische taal worden opgevoed en zeer waarschijnlijk ook in de Oekraïense taal. Mevrouw heeft haar asielpcedure in de Oekraïense taal afgelegd en heeft ook aangegeven het Russisch te spreken. Beide kinderen kunnen de officiële taal van hun land van herkomst nog steeds verder aanleren en zich aanpassen aan een scholing in deze taal. Zulke jonge kinderen hebben een groot aanpassingsvermogen en kunnen zich op die leeftijd gemakkelijk een taal volledig eigen maken. Het is niet in het belang van beide kinderen hun precare verblijf in België verder te zetten. En het is in het belang van deze kinderen dat ze terug herenigd worden met hun vader die in Oekraïne verblijft. De vader van de moeder en de moeder van vader verblijven ook in Oekraïne. Het gezin heeft geen familie in België of Europa.

In de bijlage van de aanvraag wordt een document voorgelegd die er op zou moeten wijzen dat het voor haar kinderen nadelig is om op te groeien in Oekraïne gezien de armoede, de corruptie, de slechte gezondheidszorg, het slechte onderwijs, het hoge kindersterftecijfer en het geweld op kinderen. In die zin bestempelen ze zich als een 'kwetsbaar gezin'. Het gezin (een moeder met kinderen, zonder de vader van de kinderen die in Oekraïne verblijft) overleeft in België evenmin in goede omstandigheden gezien de precare verblijfsituatie. Het gezin doet in België beroep op de hulp van de kerk en de voedselbank om te kunnen overleven. Leven in een dergelijke precare situatie heeft een negatieve impact op de ontwikkeling van de kinderen. Het is niet in het belang van de kinderen dat ze in een dergelijke situatie opgroeien. De algemene socio-economische omstandigheden van Oekraïne kunnen niet ingeroepen worden als reden om zich niet tot de Belgische ambassade in Kyiv te moeten richten voor het aanvragen van een verblijfsvergunning. Dat de algemene socio-economische omstandigheden tussen België en Oekraïne niet vergelijkbaar zijn en dat België het kwalitatief beter zou doen op bepaalde vlakken, betekent niet dat de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg in Oekraïne aan de kinderen zal worden onttrokken. Er sterven in Oekraïne kinderen aan complicaties die optreden bij kinderziektes als kinkhoest, mazelen en waterpokken. Gezien de kinderen in België geboren zijn en respectievelijk 2 en 5 jaar oud zijn kunnen we veronderstellen dat beide kinderen in België inmiddels ingeënt werden tegen deze klassieke kinderziektes. Volgens UNICEF zijn er kinderen en jongeren in Oekraïne die op straat overleven als gevolg van een onveilige thuissituatie met drank- en drugsgebruik, geweld en armoede. Deze extra kwetsbare kinderen lopen gevaar om in een situatie van uitbuiting,

prostitutie en drugsverslaving terecht te komen. De kinderen uit dit gezin lijken dit lot niet te zijn beschoren. Het is de blijvende verantwoordelijkheid van de ouders om hun kinderen in het land van herkomst de beste zorgen toe te blijven dienen. Indien mevrouw dit wenst, kan ze trouwens de hulp invoeren van onder meer Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie. Het vrijwillige terugkeerprogramma bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat mevrouw vrij hiertoe een beroep te doen om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Op 18.12.2018 geeft mevrouw toe dat ze liever op een veilige plek in Oekraïne zou verblijven dan in België. De grootste problemen in Oekraïne doen zich voor in de Donbas, een industriële regio in het oosten van Oekraïne. Mevrouw is afkomstig van Mykolajiv, een stad in het zuiden van Oekraïne en de hoofdstad van de gelijknamige oblast Mykolajiv. Mykolajiv een van de belangrijkste centra van de scheepsbouw in Oekraïne. De stad heeft drie grote scheepswerven. Andere belangrijke industrieën zijn die van de werktuigbouwkunde, energietechniek, cosmetica en de metallurgie. Mevrouw had werk in Oekraïne (restaurant/ horeca) en mijnheer, de vader van de kinderen, is lasser van beroep. Deze socio-economische achtergrond, samen met eventueel de hulp van Fedasil en de IOM, kan er voor zorgen dat het gezin zich snel op een veilige en duurzame manier terug kan vestigen in de regio van herkomst.”

Op 12 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 oktober 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: S., D.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: Nikolaev
nationaliteit: Oekraïne

+ 2 kinderen:

S., M. geboren te Ieper / België op (...)2015
S., M. geboren te Kortrijk / België op (...)2017

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw D. S. is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst politieke problemen heeft en geen kans krijgt om normal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikel 8 van het EVRM.

Het oudste kind van verzoekster gaat bovendien reeds jaren naar een Belgische school.

Het gezin dient het toch te worden geregulariseerd als een gezin met 2 minderjarige kinderen waarin beiden naar een Belgische school gaat.

Verzoekster wou graag om deze redenen in België verder te verblijven.

Haar terugkeer zal momenteel indruisen tegen artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het gezin verkeert zich momenteel in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekster en haar 2 kinderen bevinden zich momenteel in de buitengewone omstandigheden omwille van de volgende redenen:

- *Verzoeker verblijft in België met korte onderbrekingen vanaf juni 2014. Verzoekster ontvluchtten Oekraïne wegens politieke problemen.*
- *Verzoekster verblijft reeds meer dan 5 jaar in België.*
- *Verzoekster heeft geen werk, geen sociaal vangnet en geen woning in Oekraïne waar zij zou kunnen verblijven tijdens een aanvraag op basis van artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet. De terugkeer is bovendien zeer gevaarlijk omdat verzoekster op elk moment kan worden opgepakt omwille van politieke problemen in het land van herkomst en omwille van algemene niet-stabiele situatie aldaar.*
- *Verzoekster en des te meer haar kinderen hebben nu minder en minder banden met Oekraïne wegens lange afwezigheid aldaar.*
- *Beide minderjarige kinderen van verzoekers zijn in België geboren en gaan regelmatig naar school in België.*

Verzoekster kwam naar België in juni 2014.

Ze verblijft bijgevolg meer dan 5 jaar in België.

Beide kinderen van verzoekster zijn tevens in België geboren.

Haar asielaanvragen werden echter afgewezen door opeenvolgende beslissingen van het CGVS en de RVV.

Het minderjarige kind S. M. gaat regelmatig naar een Belgische kleuterschool. M. gaat tevens naar een kleuterschool in België.

Verzoekster kan moeilijk terugkeren naar haar herkomstland.

Zij is tevens zeer goed geïntegreerd in de Belgische maatschappij.

Zie integratiebewijzen in bijlage bij de huidige regularisatieaanvraag.

Verzoekster heeft nog politieke problemen in het land van herkomst.

Het gaat in casu tevens over een gezin met 2 schoolgaande minderjarige kinderen.

Zie schoolattesten voor de minderjarige Martin in bijlage bij de huidige regularisatieaanvraag.

Verzoekster en haar minderjarige kinderen komen eventueel in aanmerking voor regularisatie van hun verblijf op basis van de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.

Het gaat in casu over het gezin die vormt geen overlast voor de Belgische maatschappij.

Zie talrijke referentiebrieven in bijlage bij de huidige regularisatieaanvraag.

Haar terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en tevens strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verkeert zich momenteel in bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en daar onbepaalde tijd te verblijven.

De kern van belangen van verzoekster bevindt zich ondubbelzinnig in België.

Verzoekster heeft geen onroerende goederen in het land van herkomst noch financiële middelen.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing gewoon niet correct is.

Het gezin met schoolgaande kinderen komt normaal gezien op individuele basis duidelijk in aanmerking voor regularisatie op grond van een instructie van 19 juli 2009.

De kinderen dienen tevens in deze hypothese hun huidige opleidingen in het Nederlands stop te zetten.

Bovendien is verzoekster volledig geïntegreerd en werkbereid.

Deze feiten zijn essentieel om regularisatie van het verblijf voor het hele gezin niet te weigeren.

Er was tevens anders besloten in andere gelijkaardige dossiers uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kern van hun privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

Hun terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster. Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van hun gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Het familiale leven van verzoekster speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke haar terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden. Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd zijn.

De kinderen van verzoekster, beiden in België geboren, spreken reeds Nederlands, zij zijn geïntegreerd in België. Zij hebben hier heel wat vrienden en kennissen. De kinderen zullen zeker moeilijkheden hebben in gevals van huur terugkeer naar het land waar zij niet geboren zijn.

De kinderen, geboren en opgevoed in België, zullen in Oekraïne die voor hen buitenland is, een groot nadeel ondervinden.

Het gaat immers over een terugkeer naar een land die andere culturele kenmerken en een ander taal heeft, aan beide kinderen niet bekend.

België is immers een enig thuisland voor de beide kinderen.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat de huidige situatie gelet op alle omstandigheden van deze zaak geen optie laat voor haar terugkeer van met haar 2 minderjarige kinderen mede gelet op het feit dat de in België geboren kinderen reeds geïntegreerd zijn en het oudste kind lange tijd naar een school gaat, mede gelet op haar politieke problemen in haar land van herkomst aangetoond in haar asielaanvragen en het feit dat verzoekster zelf geïntegreerd is e.a.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is tevens niet concreet gemotiveerd.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Verzoekster houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2 Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het voormelde artikel betreft de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster stelt dat zij het niet eens is met de bestreden beslissingen voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster herhaalt de door haar aangehaalde elementen in de aanvraag waarom zij meent dat ze in aanmerking komt voor regularisatie. Ze benadrukt dat haar beide minderjarige kinderen geboren zijn in België en naar een Belgische school gaan. Zij wijst erop dat een gezin met schoolgaande kinderen normaal gezien in aanmerking komt voor regularisatie op grond van de instructie van 19 juli 2009.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder met betrekking tot al de door haar aangehaalde elementen op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd waarom de elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats in het buitenland. In haar verzoekschrift gaat verzoekster voorbij aan deze motieven. Zij weerlegt de motieven niet door een loutere herhaling van de door haar aangehaalde elementen in de aanvraag. Zij maakt tevens niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan. In de mate dat verzoekster met haar kritiek de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, nodigt zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoekster erop wijst dat haar kinderen geboren zijn in België en schoollopen in België toont zij met haar betoog niet aan dat het zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. De gemachtigde motiveert dat de kinderen 2 jaar en 5 jaar zijn en bijgevolg nog zeer jong zijn. En verder: *“Het is niet kennelijk onredelijk om voor kinderen van zulke jonge leeftijd te oordelen dat er bij een wisseling van cultuur geen identiteitsproblemen of aanpassingsproblemen zullen ontstaan, zeker nu niet aangetoond wordt dat er bij de kinderen specifieke individuele omstandigheden of specifieke persoonlijke eigenschappen zijn die ervoor zouden zorgen dat deze kinderen een vorm van ontwikkelingsschade zouden kunnen oplopen als zij, eventueel tijdelijk, met hun ouders in Oekraïne zouden verblijven. Eén van de 2 kinderen volgt in België kleuteronderwijs (het andere kind gaat nog niet naar school). Nergens blijkt dat de oudste zoon een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Oekraïne onmogelijk zou kunnen aansluiten op een school aldaar en dat ook niet blijkt dat dit kind deze taal, zo dit nog nodig zou zijn, niet zou kunnen aanleren of zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Uit een gesprek met de terugkeercoach d.d. 18.12.2018 blijkt bovendien dat de taal die binnen het gezin wordt gesproken het Russisch is en dat het oudste kind ‘ook’ Nederlands leert. Uit hetzelfde gesprek bleek dat de moeder slechts een beetje Nederlands begreep. Het is dus duidelijk dat de kinderen minstens in de Russische taal worden opgevoed en zeer waarschijnlijk ook in de Oekraïense taal. Mevrouw heeft haar asielpcedure in de Oekraïense taal afgelegd en heeft ook aangegeven het Russisch te spreken. Beide kinderen kunnen de officiële taal van hun land van herkomst nog steeds verder aanleren en zich aanpassen aan een scholing in deze taal. Zulke jonge kinderen hebben een groot aanpassingsvermogen en kunnen zich op die leeftijd gemakkelijk een taal volledig eigen maken. Het is niet in het belang van beide kinderen hun precare verblijf in België verder te zetten. En het is in het belang van deze kinderen dat ze terug herenigd worden met hun vader die in Oekraïne verblijft. De vader van de moeder en de moeder van vader verblijven ook in Oekraïne. Het gezin heeft geen familie in België of Europa.”*

Waar verzoekster wijst op de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 dient de Raad op te merken dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De vernietigde instructie werd bijgevolg *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekster er zich ook niet dienstig op kan beroepen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de scholing van haar kinderen niet kan worden voortgezet in het land van herkomst.

In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert verweerder dat de elementen van integratie en werkbereidheid niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Met betrekking tot verzoeksters werkaanbieding stelt verweerder dat nergens uit blijkt dat de potentiële werkgever een termijn heeft vooropgesteld binnen de welke de tewerkstelling moet worden aangevat en dat de werkaanbieding verzoekster niet verhindert haar aanvraag, eventueel met hulp van deze werkgever, vanuit haar herkomstland in te dienen. Overigens mag verzoekster, bij gebrek aan de vereiste toestemming, actueel niet werken in België.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de eerste bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aangevoerde grief enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad dient op te merken dat de eerste bestreden beslissing geldt voor haar en haar beide kinderen en geenszins een scheiding van het gezinsleven tot doel of gevolg heeft. Daarenboven toont verzoekster niet aan dat er andere familieleden woonachtig zijn in België. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeksters echtgenoot, haar vader en schoonmoeder verblijven in Oekraïne, wat niet wordt betwist door verzoekster. Bovendien is het in het belang van haar kinderen terug herenigd te worden met hun vader die in Oekraïne verblijft. Verzoekster maakt een schending van haar gezins- en familielevens niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven van verzoekster, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoekster om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Oekraïne uitgesloten is. (...) Verzoekster stelt dat zij bij terugkeer de werkaanbieding zal verliezen. Mevrouw mag bij gebrek aan de vereiste toestemming, actueel niet werken in België. Een werkaanbieding verhindert haar niet haar aanvraag, eventueel met de hulp van deze werkgever, vanuit haar herkomstland in te dienen. Een zekere behandelingstermijn is eigen aan elke verblijfsprocedure, of deze nu in België of vanuit het herkomstland wordt opgestart. Nergens blijkt uit de voorgelegde werkaanbieding ook dat de potentiële werkgever enige termijn heeft gesteld waarbinnen de tewerkstelling moet worden aangevat.”* Verzoekster weerlegt de motieven niet met het loutere betoog dat de beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster het bestaan van dergelijke intense sociale bindingen niet aantoonde.

Waar verzoekster nog betoogt dat haar terugsturen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster betoogt dat er diverse mensenrechtenschendingen voorkomen in haar land van herkomst, dat het er niet veilig is en dat zij, door haar jarenlange afwezigheid, een verhoogd gevaar loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de gemachtigde daaromtrent het volgende: *“Mevrouw startte 3 asielpcedures op. De problemen in het land van herkomst die werden aangebracht voor de asielinstanties werden ongeloofwaardig bevonden. Er werd helemaal geen nood aan internationale bescherming vastgesteld. Mevrouw haalt in de huidige aanvraag art. 9bis aan dat ze toch nog steeds niet terug kan naar het land van herkomst wegens ‘problemen’. Gezien het zo algemeen wordt gesteld, zonder enige vorm van concrete invulling, noch enig begin van bewijs en nieuwe elementen die bijvoorbeeld nog niet konden worden voorgelegd tijdens de asielpcedures, kan een dergelijke oppervlakkige, blote bewering niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook het EHRM stelt dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat betrokkene bij verwijdering naar het land van bestemming effectief zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Aldus komt het steeds aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij toch een reëel risico zou lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Oekraïne. De echtgenoot van mevrouw, en tevens vader van de kinderen, keerde in 2019 reeds vrijwillig terug naar hun land van herkomst.”*

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om aan te geven dat de situatie in Oekraïne er een is van zodanig willekeurig geweld dat geen enkele burger van dit land nog naar dit land kan terugkeren zonder een ernstig risico te lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, moet worden opgemerkt dat noch in het kader van de aanvraag noch in het kader van het thans voorliggende verzoekschrift hiervoor concrete aanwijzingen of rapporten worden voorgelegd. In deze situatie komt het, zoals verweerder correct aangeeft, aan verzoekster toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekster had de mogelijkheid dit begin van bewijs te leveren in het kader van haar verblijfsaanvraag. Er moet worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen die volgens haar zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij deze elementen heeft beoordeeld. Hij stelde vast dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegde dat zij persoonlijk zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met deze verdragsbepalingen. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoekster laat verder na uiteen te zetten waaruit haar vrees bestaat, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN